

Máša a medvěd

Odvaha, Důvtip

Lehkomyslná Máša se ztratí v lese a narazí na medvěda, který ji zavře ve své chalupě a přikáže jí, aby mu dělala kuchařku. Máša si však díky své šikovnosti poradí a medvěda přelstí.

8 min

3+

Ve vesnici stál domek a v tom domku žili děda a babička spolu s malou vnučkou jménem Máša. Jednou nastal **kouzelný letní den**. Kohouti na dvoře kokrhali, mouchy vesele bzučely a sluníčko slastně hrálo. Najednou se v domku ozvalo **klepání na dveře**.

„Babi, dědo, to jsou moje kamarádky!“ zvolala radostí Máša. „Jde se do lesa na jahody a na maliny. Pusťte mě, prosím, Ať také nějaké nasbírám!“

„Jen běž, Mášo,“ souhlasili prarodiče a šli ji vyprovodit. „Ale držte se stále spolu, nechoď daleko od cestičky a dbej, aby ses v lese neztratila!“ To už ale Máša s veselým smíchem **utíkala za děvčaty**.

Věru, byl to krásný den! Děvčata kráčela lesíkem, tady po slunné mýtince, tam v příjemném **stínu šumících stromů**. A kolik našly jahod! Mýtinka se jimi jen červenala. Máša dokonce spatřila i několik hřibů. Odběhla za nimi na kraj loučky, když vtom si všimla, že dál v houštině stojí keř celý obsypaný malinami. Zašla k němu, potom ještě k druhému, a ani nevěděla jak, a kamarádky se jí zatím **ztratily z dohledu**.

Máša najednou osaměla. „Haló, kde jste všechny?“ zavolala nesměle. Odpovědí jí však bylo jen **tiché šumění lesa**. Co teď dělat? Kudy se vydat?

Máša chvíli bezradně bloudila sem a tam, až narazila na lesní cestičku. Vydala se tedy neznámou stezkou a ta ji dovedla k roztomilé chaloupce. Stavení bylo čisté, práh umetený, v peci planul oheň, ale nikde ani živáčka. Máša, unavená blouděním po lese, váhavě vstoupila dovnitř, složila hlavu na divan a za zvuku praskání polen **v píce raz dva usnula**.

Ve skutečnosti však chaloupka patřila medvědovi, který se právě vracel od potoka s vodou na polévku. Když vstoupil do dveří a uviděl, že mu kdosi cizí

leží na divanu, strnul, až mu vědro plné vody **s rachotem vypadlo z tlapy.**

Máša se tím hřmotem probudila a s úlekem spatřila, jak na ni překvapeně vyvaluje oči veliký medvěd.

„Kdo jsi? A co děláš v mojí chalupě?“ zabručel medvěd hrubým hlasem.

Máša mu vysvětlila, co se jí přihodilo, a uctivě medvěda poprosila, zda by jí neukázal cestu domů.

„Ještěže co!“ pronesl medvěd a mnul si tlapy. „Taková pomocnice, jako jsi ty, se mi náramně hodí. Na, tady máš vařečku, hrnec a od nynějška mi budeš každý den vařit.“

Nešťastná Máša **se rmoutila i plakala**, ale vůbec jí to nepomohlo. Medvěd ji důkladně hlídal a nedovolil jí ani nos vystrčit z chaloupky, aby mu náhodou neutekla. Neměla věru jinou možnost než chytit se vařečky, vařit a péct všechno, co si medvěd vyžádal.

Tak utíkal den za dnem – Máša míchala polévky, mísila těsto nebo zavařovala okurky a přitom ustavičně přemýšlela, jak se odtud dostat a najít cestu domů. Nakonec jí **bleskl v hlavě skvělý nápad.**

Když se následující ráno medvěd probudil, Máša ho už čekala s obrovským plechem plným voňavých buchet.

„Milý medvěde, pěkně tě prosím, pusť mě za dědou a za babičkou, abych je ještě aspoň jednou viděla. Jen na chvílku, jen je pozdravím a dám jim buchty, které jsem pro ně napekla.“

„V žádném případě!“ zařval **medvěd zprudka.** Potom však zmírnil hlas a řekl: „Ale jestli chceš, můžu jim buchty zanést já sám.“

Máša sice nasadila smutnou grimasu, ale ve skutečnosti chtěla slyšet právě toto. „No, dobře,“ odvětila medvědovi, „běž se tedy about, já zatím uložím buchty do košíku, aby se ti lépe nesly. Ale pamatuj – je to pro babičku a dědu, ne že se do nich pustíš! Varuji tě, vylezu nahoru na komín a budu dohlížet na to, abys nesnědl ani **jednu jedinou buchtu!**“

A zatímco si medvěd obouval holínky, Máša připravila velkou nůši a potají se schoulila dovnitř. Na hlavu si potom položila pekáč s buchtami, aby ji úplně zakryl. Napohled to vypadalo, jako by byla nůše až po samý okraj naplněná buchtami.

Medvěd přišel a horko těžko zvedl nůši ze země. „Ej, ale napekla těch buchet!“ postěžoval si. Funěl, bručel a netrvalo dlouho, než se pod takovou **tíhou úplně unavil**. Zastavil proto uprostřed lesa, že si utře pot z čela, když se najednou zahleděl na voňavé buchty. Řekl si: „Snad by Máša nezjistila, kdybych si jen jednu...“

Ale vtom se ozval Mášin hlas: „Medvěde, nedotýkej se buchet pro babičku a dědu! **Já tě vidím!**“

„Ej, ta má ale ostrý zrak!“ ulekl se medvěd. Naložil si tedy nůši na ramena a pokračoval dál. Plahočil se lesem, až se dočista zpotil. **Znovu tedy zastavil a ztěžka odfukoval**. „Už jsem dost daleko od domu, přece jen jednu buchtu ochutnám, ať naberu síly,“ rozhodl se.

Opět však uslyšel Mášin varovný hlas: „Medvěde! Říkám ti, že se **nemáš buchet vůbec dotknout!**“

„Copak je ta Máša nějaká čarodějnice? Už jsem tak daleko od chalupy, a přece mě vidí?“ Polekaný medvěd si tedy zase naložil nůši na ramena a vlekl se, vlekl, až nakonec došel do vesnice. Zastavil rovnou na dvoře před domem, kde bydleli děda s babičkou, a **hlasitě zabouchal na vrata**.

„Otevřete!“ zabručel. „Donesl jsem vám dar, co vám posílá Máša!“

Ale hned jak vesničtí psi uslyšeli medvědí bručení, **okamžitě se zuřivě rozštěkali**. Štěkot vyplašil i ostatní zvířata, husy poplašeně kejhalo, kozy bečely, zkrátka nastal mumraj, jako kdyby byla celá **vesnice v ohni**. Medvěd se polekal, že se zuřivá psiska utrhnou ze řetězu a pokoušou ho, inu tak nechal nůši na prahu a upaloval pryč.

Děda s babičkou otevřeli dveře - a tam nůše plná buchet. Ale co to! Pekáč s buchtami náhle zarachotil, zakýval se a vtom se pod ním zjevil pihatý nosík,

zlatavé copy a **šibalský úsměv**. A tak se děda s babičkou opět sešli s milovanou vnučkou a všechno se zase v dobré obrátilo.